

РЕШЕНИЕ

№ 10043

гр. София, 13.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в
публично заседание на 02.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **573** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на К. М., [дата на раждане], гражданин на Ф., против заповед рег. № 513з-15445/22.12.2025 г. на „за“ началника на отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

Изложени са съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Същата била издадена при допуснати съществени процесуални нарушения, при неспазване на материалния закон и неговата цел, при неизяснена фактическа обстановка. Отказът бил мотивиран единствено от извършената проверка, въз основа на заявеното от С. Г., М. и Т. К.. Заявява, че проверката била извършена на ап. № 29, а не – на ап. № 30. Отделно, К. не била домоуправител към датата на проверката. Действително била събрана информация от съседни, които са заявили, че не познават чуждия гражданин, което не показвало липса на „осигурено жилище“ или деклариране на неверни данни. Не били събрани други доказателства за изясняване на фактите – неуведомяване на собственика на жилището и изискване на обяснения от лицето. Не било съобразено, че жалбоподателят вече има разрешение за пребиваване на адреса. Съгласно чл. 19 във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище, т.е. липсва изискване той да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок. Твърди, че оспореният акт не съдържа конкретизация кои от представените документи съдържат неверни данни, кои са данните, които не съответстват на действителното фактическо положение. Сочил се, че лицето нямало регистрирано напускане на територията на страната след влизането му на 25.11.2022 г. Отказът бил несъответен на чл. 8, § 1 и чл. 14 ЕКПЧ. Моли се оспорената заповед

да бъде отменена. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят К. М., редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Събраните доказателства били оборили фактическите основания, посочени в обжалвания акт. Моли за отмяната му и за присъждане на разноски по списък.

Ответникът началник на отдел „Миграция“ - СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява. Чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В писмени бележки мотивира становището си. Посочено е, че проверката е извършена на адрес и резултатите от нея са обективирани в докладна записка, която се ползвала с материална доказателствена сила. Твърди се, че чужденецът не е имал намерение да пребивава на посочения в заявлението адрес в страната, поради което и бил декларирал неверни данни. Твърди се също, че било изпълнено само формалното основание за осигуряване на жилище чрез представяне на договор за наем, като се целяло получаване на право на постоянно пребиваване в страната. Акцентира, че лицето не било регистрирано в домовата книга на етажната собственост, както и, че то не било установено да живее на посочения адрес от датата на подаване на заявлението до датата на проверката. Оспорва твърдението на жалбоподателя, че актът бил издаден в несъответствие с целта на закона. Допълва се, че не се засягало правото на пребиваване в Република България, да влиза и излиза на територията на страната, а само това да е за по-дълъг период. Моли жалбата да бъде оставена без уважение. Прави възражение за прекомерност на претендирано от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не представя заключение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 02.12.2025 г. е подадено от К. М., [дата на раждане], гражданин на Ф., заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България с отбелязано основание чл. 24, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ – търговска дейност в страната, като в резултат на тази дейност са разкрити най-малко 10 работни места на пълно работно време за български граждани, поддържани за срока на пребиваване, към което е приложил разрешение за пребиваване със срок до 14.01.2026 г., договор за управление от 29.01.2024 г. и анекс към него, декларация за адрес – [населено място], ул. „21-ви век“ № 36, ет. 6, ап. 30. Адресът на пребиваване е посочен и при предходното разрешение за пребиваване.

На 12.12.2025 г. е извършена проверка за достоверността на заявения адрес от служители на отдел „Миграция“ – СДВР. На място бил установена г-жа С. Г., която заявила, че на адреса живее българско семейство и не познава заявителя. Проведен е разговор със съсед г-н М. от ап. № 27, който заявил, че не познава чуждия гражданин и че същият не живее на адреса. Проведен бил разговор и с домоуправителя – г-жа К., която заявила, че не познава чуждия гражданин и че в ап. № 30 живее българско семейство. Посочено е в докладната записка, че лицето няма регистрирано напускане на територията на страната след влизането му на 25.11.2022 г.

Изготвено е становище на началник 02 група АОЧ-СЗМ-ОМ-СДВР.

Поради това, че чуждият гражданин не живее на адреса, което било показателно, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни, на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ със заповед рег. № 513з-15445/22.12.2025 г. на „за“ началника на отдел „Миграция“ – СДВР на К. М., [дата на

раждане] , гражданин на Ф., се отказва предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

Заповедта е връчена на 06.01.2026 г.

По делото са приети като писмени доказателства: нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот от 2008 г., видно от който „РОЯЛ СПА“ ЕООД чрез управителя му Я. С. К. закупува процесния апартамент № 30 /ателие/; нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот от 2014 г., видно от който В. С. К. закупува ателие № 29; договор за заем за послужване от 15.01.2024 г., видно от който Р. СПА“ ЕООД чрез управителя му В. С. К.-Ч. предоставя за временно и възмездно ползване на процесния апартамент № 30 за срок от 3 години с право да го отдава под наем; договор за наем от 02.01.2025 г., сключен между В. С. К.-Ч. и К. М., за ползването на част от ап. № 30 за срок от една година; протокол от проведено общо събрание на етажната собственост на адрес – [населено място],[жк], ул. „21-ви век“ № 36, видно от който поради заминаване на стария домоуправител и липса на документация на входа се избира за нов домоуправител Т. К., считано от 01.01.2026 г.; разрешение за пребиваване на жалбоподателя на процесния адрес с валидност до 12.02.2025 г.

В открито съдебно заседание са изслушани свидетелските показания на В. С. К.-Ч., които съдът кредитира като дадени в съответствие със събрания по делото писмен доказателствен материал. Свидетелят заявява, че познава К. М. от около 2 години, който бил управител във фирмата й. Имали сключен договор за наем на ул. „21-ви век“, ап. № 30, който се намирал на шестия етаж, където имало още един апартамент. В единия, № 29, живеел свидетелят, а на № 30 с площ над 200 кв.м. в една от стаите от около 2 години живеел жалбоподателят. Свидетелят познава С. Г., която помага за гледането на детето й на 6 години. През месец декември миналата година била направена проверка на адрес, при която служителите са звъннали на № 29. Отворила е С. и е казала, че не знае такова лице да живее там. Свидетелят заявява, че С. не познавала хората в кооперацията, защото самата тя идвала много рядко. При проверката С. звъннала на К.-Ч., която провела телефонен разговор със служителите на „Миграция“ и потвърдила, че К. М. живее на № 30. Свидетелят допълва, че фирмата му се занимава със спа центрове - в [населено място], в [населено място] и третият е в [населено място], като често се налагало М. да пътува дотам. Посочва се, че в етажната собственост имало много наематели, препродавали се апартаменти.

В открито съдебно заседание са изслушани свидетелските показания на Т. П. К., които съдът кредитира като дадени в съответствие със събрания по делото писмен доказателствен материал. Свидетелят заявява, че живее в [населено място], на ул. „21-ви век“, № 36, ет. 2, ап. 7 от 2019 година. Спомня си за случая с проверка на „Миграция“ през декември. Звъннал й съсед и я попитал дали може да даде телефона й за контакт. Не си спомняла точно какво са я питали, но било за човек, когото не познавала, вкл. и по име. Свидетелят бил домоуправител от 01.01.2026 г. и е започнал тепърва да се запознава с етажната собственост, тъй като нямали никаква документация. Правил нова домова книга защото имало много наематели и не знаел кой какво има и къде живее. К. М. бил един от наемателите в сградата /апартамент от шестия етаж/, виждала го преди, но не били комуникирали. Свидетелят сочи, че на шестия етаж имало две жилища. В единия апартамент живеела В. с нейното семейство, а в другия живеел жалбоподателят. Имало и други наематели.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ във

връзка с чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, отказът е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ /заповеди на директора на СДВР – л. 65 – чл. 67 от делото, удостоверение от началник на 01 сектор към отдел „Човешки ресурси“ СДВР – л. 71/, в установената писмена форма с обективирани фактически и правни основания /чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК/, обусловили издаването на акта, поради което не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяната му съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

На второ място, отказът е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалния закон и неговата цел.

На основание чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ „отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26“.

На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, цитиран в оспорената заповед, се отказва предоставяне право на продължително пребиваване, когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

На изследване подлежи единственият спорен факт - декларираният адрес на пребиваване и представлява ли той неверни данни, до който извод е достигнал органът.

Съгласно чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ и чл. 16, ал. 1 във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, за което представят доказателства. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагането му съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок /за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване/. Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващият за получаване на разрешение за продължително пребиваване има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши.

От събрания по делото писмен доказателствен материал и от изслушаните свидетелски показания на В. С. К.-Ч. безспорно се доказва, че К. М., [дата на раждане], гражданин на Ф., има осигурено жилище, находящо се на адрес - [населено място], ул. „21-ви век“ № 36, ет. 6, ап. 30.

Ирелевантно е в случая, че лицето г-н М., с което са разговаряли проверяващите, с отбелязване, че това лице не е достатъчно индивидуализирано, вкл. и от кога живее на посочения адрес - [населено място], ул. „21-ви век“ № 36, ет. 5, ап. 27, не познава К. М. и сочи, че такъв живее на декларирания адрес. От една страна, това не означава, че заявителят не живее или пребивава там, т.е. твърденията на лицето М. не са годни да докажат, че чужденецът не е бил на адреса нито един ден, а от друга, законодателят въвежда изискването единствено да бъде осигурено жилище, не и за уседналост, каквото е поставено към постоянно пребиваващите. Ако се приеме като единствено основание за отказа твърдението на съседа, това означава всъщност, че лицата, които подават заявления за получаване на разрешение за продължително пребиваване за първи път, винаги ще получат отказ, тъй като би било обективно невъзможно съсед на посочения адрес на осигуреното жилище да ги познава, респ. да ги е виждал. Изводът, че лицето не се е установило на посочения адрес, не може да се направи единствено въз основа на обясненията на лицето Г., тъй като е детегледачка и не живее там, за да познава всеки един от обитателите или да е наясно със статута на всяко лице, което влиза в сградата. Неизяснен остава фактът кой е апартаментът, който в действителност са проверили служителите на отдел „Миграция“, като следва да се отбележи обаче, че по делото се събраха безспорни кой апартамент от шестия етаж чия собственост е и по

какъв начин и от кого се помещава той. При наличието на апартаменти с такава голяма площ, дори и да се приеме, че е проверен апартамент № 30, то лицето Г. не би могла да бъде категорична в извода си кое лице точно в кой апартамент живее и в кое помещение от него. Що се отнася до проведеня разговор с Т. К., следва да се отбележи, че след изслушването на показанията ѝ като свидетел се изяснява дали тя е виждала чуждия гражданин и поради каква причина е заявила първоначално по време на проверката, че не го познава. По делото липсват данни, че служителите на отдел „Миграция“ са разговаряли с В. С. К.-Ч. в деня на проверката, каквото твърдение прави тя в откритото заседание с цел изясняване факта живее ли К. М. на адрес - [населено място], ул. „21-ви век“ № 36, ет. 6, ап. 30. Не е съобразено и, че Г. всъщност е домоуправител от 01.01.2026 г., като при проверката не са събрани доказателства в тази посока, нито са посочени причините, поради които проверяващите лица не са изискали информацията относно лицата, които живеят в сградата, и вписани ли са те в книгата на етажната собственост. За първи път в писмените бележки от ответника се сочи, че проверяващите служители не са установили факта на регистрация в „домова книга“ на съответната етажна собственост на жалбоподателя, като липсват данни по делото по какъв начин те са достигнали до този извод – не са представени копия на книга на етажната собственост, видно от която лицето да не фигурира /чл. 7, ал. 1 и ал. 2 от ЗУЕС/, нито са разговаряли с лице, което към датата на проверката – 12.12.2025 г., безспорно е имало качеството домоуправител /чл. 7, ал. 4 и ал. 8 ЗУЕС/. Поради това и съобразявайки показанията на Т. К. относно нови факти от значение за случая по смисъла на чл. 142, ал. 2 АПК, се приема и за доказан фактът, че К. М. живее на адрес - [населено място], ул. „21-ви век“ № 36, ет. 6, ап. 30.

Отделно от това, следва да бъде отбелязано, че жалбоподателят има разрешение за продължително пребиваване до 14.01.2026 г., при това на същия адрес, заявен и в процесното административно производство, които факти не са оспорени от ответника. От събраните по делото доказателства се установява и, че апартаментът е с площ от около 224 кв. м., като стая от него ведно със сервизни помещения са достатъчни за осигуряването на подходящи условия за живот на жалбоподателя при продължителното му пребиваване в Република България.

За пълнота следва да се отбележи и, че видно от данните по дело, чужденецът е на територията на Република България от 25.11.2022 г., като проверяващите не са направили повторно опит да го открият на декларирания от него адрес. Това, че жалбоподателят не е открит от проверяващите по време на единственото им посещение, не означава, че не е можело да бъде открит на друга дата. Не без значение е и, че липсват данни по делото той да има ограничения в придвижването си, т.е. възможно е на посочената дата, в конкретния час /видно от докладната записка/, лицето да не се намира на адрес /в този смисъл и свидетелските показания на В. С. К.-Ч. относно търговската дейност, която се развива чрез управляването от нея и от жалбоподателя дружество - „ЮВИЯ“ ЕООД, последният управител от 29.01.2024 г., видно от справка в Търговския регистър и договора за управление/, от което обаче да не се следва автоматичният извод за осъществяване на хипотеза, обуславяща отказ, от вида на процесния.

Извод: актът следва да се отмени като незаконосъобразно издаден съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК.

Преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне съгласно чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, който следва да установи конкретната фактическа обстановка, подкрепена с писмени доказателства, вкл. и като изясни точните дата и година на раждане на заявителя /в оспорения акт са посочени дата и година - 10.07.2002 г., а в преписката се съдържат данни за 10.06.2002 г./, като извърши нова проверка на декларирания адрес, резултатите от която бъдат обективирани писмено с индивидуализирането на лицата, с които е разговаряно по време на

проверката, и лицата, които са я осъществили, и да формира окончателните си правни изводи, да предостави възможност на заявителя да участва в административното производство, вкл. и да представи доказателства с цел изясняване на спорните факти и обстоятелства относно спазването на изискванията за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България /чл. 34 и следващите във връзка с чл. 7 – чл. 9 от АПК/, така че заявителят да разбере причините, поради които повторно му се отказва издаването на разрешение за продължително пребиваване, съответно – при евентуално оспорване съдът да извърши преценка законосъобразно ли е обективиран отказът. Именно тук обаче следва да бъде отбелязано, че така дадените указания по тълкуването и прилагането на закона задължават органа да се съобрази с тях, но не определят резултата от произнасянето му.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 5,11 евро, представляващи държавна такса, платими от юридическото лице, в структурата на което е органът, издал оспорвания акт /§ 1, т. 6 ДР АПК във връзка с чл. 37, ал. 2 ЗМВР/. Що се отнася до претендираното адвокатско възнаграждение, съдът намира, че липсват доказателства за заплащането му /т. 1 от ТР № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС/, поради което и не се дължи присъждането му. Не се дължи и присъждане на такса за банков превод /така вж. решение по адм. дело № 12302/2021 г., VII отд. на ВАС/.

Така мотивиран, **Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав**
РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед рег. № 513з-15445/22.12.2025 г. на „за“ началника на отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА преписката за ново произнасяне от административния орган по заявлението за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, подадено на 02.12.2025 г. от К. М., [дата на раждане], гражданин на Ф., **в едномесечен срок** от влизане в сила на настоящия съдебен акт в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в него.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. М., [дата на раждане], гражданин на Ф., сумата в размер на 5,11 евро, платена държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: